

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Urto/6/2025
Identifikačné číslo spisu:	1025200027
Dátum vydania rozhodnutia:	19.11.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Emil Klemanič
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:1025200027.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Emila Klemaniča a sudcov JUDr. Martina Bargela a JUDr. Martina Ľuptáka, PhD., MBA na neverejnom zasadnutí v spojení s verejným vyhlásením rozsudku konanom 19. novembra 2025 v Bratislave v trestnej veci odsúdeného Z. H. o ním podanom odvolaní proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 4Ntc/3/2025, zo 14. augusta 2025

rozhodol:

I. Podľa § 518 ods. 4 Trestného poriadku z r u š u j e rozsudok Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 4Ntc/3/2025, zo 14. augusta 2025.

II. Podľa § 17 ods. 1, ods. 3 zákona č. 549/2011 Z. z. o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii a o zmene a doplnení zákona č. 221/2006 Z. z. o výkone väzby v znení neskorších predpisov rozsudok Krajského súdu Korneuburg, Rakúska republika, sp. zn. 328 Hv 40/24m, z 10. júna 2024, právoplatný 10. júna 2024, v spojení s osvedčením zo 7. januára 2025, ktorým bol občan Slovenskej republiky

Z. H., nar. XX. Q. XXXX v I., trvale bytom C., t. č. vo výkone trestu odňatia slobody v Rakúskej republike,

uznaný za vinného v bode I. a III. A. trestného činu ťažkej krádeže za účelom dosiahnutia zisku vlámaním podľa § 127, § 128 ods. 1 r. 5, § 129 ods. 1 r. 1, ods. 2 r. 1, § 130 ods. 2 druhý prípad (§ 130 ods. 1 prvý prípad) rakúskeho Trestného zákonníka, na tom skutkovom základe, že:

I. V. C. a Z. H. dňa 9. októbra 2023 v K. vo vedomej a úmyselnej spolupráci ako spolupáchatelia (§ 12 StGB) za účelom dosiahnutia zisku (§ 70 ods. 1 r. 3 StGB) odcudzili vlámaním cudzí hnutelný majetok s úmyslom neoprávnene sa obohatiť jeho privlastnením, a sice

1. osobám oprávnením nakladať s majetkom spoločnosti Z. K. elektrické prístroje, náradie, kávové kapsuly a automobilové pneumatiky v celkovej hodnote 4381,05 eur, vlámaním (vytlačením okna kontajnera),

2. osobám oprávnením nakladať s majetkom spoločnosti H. Y. náradie v celkovej hodnote 750,- eur vstupom po prelezení ohradenia,

III. Z. H. dňa 4. októbra 2023 v U.

A. odcudzil vlámaním do obydľia Z. U.-Z. a G. B.-B. cudzí hnutelný majetok s úmyslom neoprávnene sa obohatiť jeho privlastnením, a sice peniaze v hotovosti, zahraničné mince a bankovky, rôzne poukážky, parfumy, jeden laptop, jeden ruksak a jeden d'alekohľad v hodnote celkovo presahujúcej 5000,- eur, a to

tak, že rozbil okno na detskej izbe rodinného domu a vnikol do domu,"

za čo mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 4 (štyri) roky a 7 (sedem) mesiacov,

vo výroku o vine a treste odňatia slobody uznáva a vykoná na území Slovenskej republiky,

za súčasnej úpravy výmery trestu odňatia slobody na 2 (dva) roky, pretože pôvodná dĺžka uloženého trestu odňatia slobody uloženého v Rakúskej republike je nezlučiteľná s právnym poriadkom Slovenskej republiky.

III. Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona odsúdený Z. H. bude vo výkone trestu odňatia slobody pokračovať v ústave na výkon trestu s minimálnym stupňom strázenia.

Odôvodnenie

Krajský súd v Bratislave rozhodol rozsudkom, sp. zn. 4Ntc/3/2025, zo 14. augusta 2025 tak, že podľa § 17 ods. 1 zákona číslo 549/2011 Zbierky zákonov o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii a o zmene a doplnení zákona číslo 221/2006 Zbierky zákonov o výkone väzby v znení neskorších predpisov uznáva a vykoná sa na území Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu Korneuburg, sp. zn. 328 Hv 40/24m, z 10. júna 2024, právoplatný 10. júna 2024, ktorým bol Z. H., uznaný za vinného v bode I. a III. A. trestného činu ťažkej krádeže za účelom dosiahnutia zisku vlámaním podľa § 127, § 128 ods. 1 r. 5, § 129 ods. 1 r. 1, ods. 2 r. 1, § 130 ods. 2 druhý prípad (§ 130 ods. 1 prvý prípad) rakúskeho Trestného zákonníka, ktorého sa dopustil na skutkovom základe tam podrobne rozvedenom. Za to mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 4 (štyri) roky a 7 (sedem) mesiacov. Zároveň rozhodol podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona, že odsúdený sa pre výkon trestu odňatia slobody zaradil do v ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom strázenia.

Krajský súd sa vo vzťahu k bodu III. B. rozsudku Rakúskej republiky kvalifikovaného ako trestný čin zatajenia dokladov podľa § 229 odsek 1 rakúskeho Trestného zákona, ktorého skutková podstata je citovaná v osvedčení, z dôvodu, že nie je trestným činom podľa právneho poriadku Slovenskej republiky, na podklade § 17 ods. 1 zákona obrátil na justičné orgány štátu pôvodu. Krajský súd Korneuburg v reakcii na výzvu krajského súdu zo 6. marca 2025 na zaujatie stanoviska vydal 9. mája 2025 pod sp. zn. 328 Hv 40/24m rozhodnutie, medzičasom právoplatné, ktorým znížil pôvodný trest vo výmere 4 roky a 10 mesiacov na 4 roky a 7 mesiacov za skutky pod bodmi I. a III. A rozsudku Krajského súdu Korneuburg, zároveň pod sp. zn. 328 Hv 40/24m, zo 16. mája 2025 vydal rozhodnutie, medzičasom právoplatné, ktorým podľa čl. 9 ods. 1 písm. j) rámcového rozhodnutia súhlasil, aby dotknutá osoba bola trestne stíhaná, odsúdená alebo akýmkoľvek iným spôsobom pozbavená osobnej slobody vo vykonávajúcom štáte za iný trestný čin spáchaný pred odovzdaním, než je trestný čin, pre ktorý bola táto osoba odovzdaná, a to konkrétne v trestnej veci vedenej pre prečin krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. d) Trestného zákona, ktorá je dozorovaná prokurátorom Okresnej prokuratúry Malacky pod sp. zn. 2Pv 286/23/1106.

Krajský súd ďalej uviedol, že: „Z. H. je štátnym občanom Slovenskej republiky, má na území Slovenskej republiky trvalý pobyt (obec C.). Orgán štátu pôvodu ďalej v časti d) vydaného osvedčenia uviedol, že posledná známa adresa pobytu je R. XXX, K., pričom odsúdený má na Slovensku dieťa. Okrem toho, Krajský súd Korneuburg v písmene g) bod b) osvedčenia uviedol, že na základe rozhodnutia Spolkového cudzineckého a azylového úradu zo 16.09.2024, číslo XXXXXXXXXX/XXXXXXXXXX, má Z. H. časovo obmedzený zákaz pobytu na 10 rokov. Teda splnená je podmienka uznania a vykonania rozhodnutia aj v zmysle § 4 odsek 1 písmeno b) zákona. Zo zápisnice spísanej s odsúdeným Z. H. v Justičnom zariadení dňa 14.08.2024 vyplýva jeho nesúhlas s výkonom rozhodnutia v Slovenskej republike, nakoľko má v Rakúsku lepšie podmienky pre výkon trestu odňatia slobody. Prokurátorka Krajskej prokuratúry v Bratislave v písomnom vyjadrení zo 06.06.2025 uviedla, že sa k veci vyjadrila prípisom zo 14.02.2025. Krajský súd v Bratislave odkomunikoval s rakúskou stranou a na základe

doručených odpovedí je namieste, aby vo veci rozhodol.

Z obsahu zabezpečených listín ďalej vyplýva, že odsúdenému nebol právoplatne uložený trest odňatia slobody pre trestné činy s hornou hranicou najmenej 3 roky a ktoré by štát pôvodu vo vydanom osvedčení zároveň priradil k jednej z kategórií trestných činov uvedených v § 4 odsek 3 zákona. Z tohto dôvodu krajský súd pristúpil k posúdeniu obojstrannej trestnosti skutkov [§ 4 odsek 1 písmeno a) zákona], pre ktoré bol Z. H. v štáte pôvodu právoplatne uznaný vinným. V rámci tejto prieskumnej povinnosti zistil, že uvedené skutky sú trestné aj podľa právneho poriadku Slovenskej republiky, konkrétne skutok v bodoch I. a III. A. naplnia znaky skutkových podstát minimálne trestných činov krádeže podľa § 212 odsek 1 písmeno a), písmeno b) Trestného zákona Slovenskej republiky, v bode I. spolupáchateľstvom podľa § 20 Trestného zákona Slovenskej republiky. Za týchto okolností súd s prihliadnutím na dohodu Ministerstva spravodlivosti Rakúskej republiky na podklade rozhodnutí súdu o modifikácii trestu a súhlase so stíhaním pre iný trestný čin spáchaný pred odovzdaním, s vykonávacím justičným orgánom, nezistil dôvody odmietnutia uznania a výkonu vyššie označeného cudzozemského rozhodnutia v zmysle § 16 zákona, a preto akceptoval upravený rozsudok rakúskeho súdu a uznal cudzozemské rozhodnutie obsahujúce výrok o treste. S poukazom na článok 6 bod 2 písmeno b) rámcového rozhodnutia neskúmal, či odsúdený s uznaním rakúskeho rozhodnutia súhlasí, pretože odsúdený je štátnym občanom Slovenskej republiky a po vykonaní trestu na území štátu pôvodu má byť vyhostený do vykonávajúceho štátu. Pri posudzovaní uloženého druhu trestu a jeho výmery v zmysle § 17 odsek 2, odsek 3 zákona súd nezistil potrebu ďalšej primeranej úpravy (už upraveného trestu) podľa právneho poriadku Slovenskej republiky.

Dôsledkom uznania cudzieho rozhodnutia je, že slovenské orgány prevezmú na seba povinnosti a právomoci vo vzťahu k častiam rozsudku týkajúcich sa výroku o treste, pričom časti týkajúce sa výrokov o vine zostávajú v zmysle medzinárodnoprávnej úpravy v celom rozsahu v dispozícii rozhodnutia štátu pôvodu. Rozhodnutie o uznaní a výkone rozhodnutia na území Slovenskej republiky sa stáva súdnym rozsudkom tohto štátu a musí byť na jeho území aj reálne vykonateľné. Neoddeliteľnou súčasťou rozhodovania súdov o vine a treste konkrétneho odsúdeného je vykonateľnosť takého rozhodnutia. Právny poriadok Slovenskej republiky zastáva pri treste odňatia slobody, ktorého výkon nebol podmienene odložený, filozofiu vonkajšej a vnútornej diferenciacie výkonu trestu, pričom o vonkajšej diferenciacii rozhoduje súd v priamej súvislosti (časovej i súvzťažnej) s uložením trestu odňatia slobody podľa ustanovenia § 48 Trestného zákona, striktnie vychádzajúc z kritérií uvedených v § 48 odsek 2 písmeno a) alebo b) Trestného zákona a v § 48 odsek 3, odsek 4 Trestného zákona. O vnútornej diferenciacii výkonu trestu odňatia slobody rozhoduje v nadväznosti na uvedené zaradenie páchatelia na výkon trestu rozhodnutím súdu podľa § 5 odsek 1 až 3 a § 8 odsek 1 až 4 zákona číslo 475/2005 Zbierky zákonov o výkone trestu odňatia slobody a o zmene a doplnení niektorých zákonov Generálne riaditeľstvo zboru väzenskej a justičnej stráže, podľa stupňa strázenia, dĺžky trestu, závažnosti trestnej činnosti, veku, zdravotného stavu, vzdelania a kvalifikácie. Rozsudok Krajského súdu Korneuburg z 10.06.2024, spisová značka 328 Hv 40/24m, neobsahuje výrok o zaradení odsúdeného do ústavu pre výkon trestu odňatia slobody.“

Krajský súd poukázal na § 48 ods. 2 písm. a), § 48 ods. 2 písm. b) a § 48 ods. 4 Trestného zákona a rozhodol o zaradení odsúdeného Z. H. na výkon trestu odňatia slobody uloženého uznávaným rozhodnutím rakúskeho súdu do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom strázenia. V súvislosti s uvedeným poukázal aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 2Urto/5/2013, zo 4. februára 2014.

Odsúdený Z. H. podal proti tomuto rozsudku odvolanie, ktoré bolo krajskému súdu doručené 16. októbra 2025 (č. l. 139 a rub spisu), v ktorom sa domáhal v podstate nižšieho trestu a ponechania vo výkone trestu v Rakúskej republike. Podľa jeho slov mu sudkyňa zdvihla o jednu tretinu trest, na základe slovenského registra trestov a uložila mu trest odňatia slobody vo výmere 4 roky a 10 mesiacov. Po „presúdení“, kedy sudkyňa vyňala vec na podklade toho, že nejde o trestný čin na Slovensku, tak prečo mu dala dole trest iba o 3 mesiace. Svoju nespokojnosť odsúdený vyjadril v tom, že mu bol uznaný rozsudok s trestom odňatia slobody nad hornú hranicu trestnej sadzby (do troch rokov) na Slovensku. Napokon uviedol, že ak pôjde na Slovensko, tak v Rakúsku príde o možnosť prepustenia.

+ + +

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) preskúmal podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku zákonnosť a odôvodnenosť všetkých výrokov napadnutého rozsudku, proti ktorým mohol odsúdený Z. H. podať odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré rozsudku predchádzalo, pričom zistil, že odvolanie odsúdeného je dôvodné.

Podľa § 15 ods. 1 zákona o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii, súd rozhodne o tom, či sa rozhodnutie uzná a vykoná, na neverejnom zasadnutí po písomnom vyjadrení prokurátora. Súd rozhoduje rozsudkom.

Podľa § 15 ods. 5 zákona o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii, proti rozhodnutiu podľa odseku 1 je prípustné odvolanie, ktoré môže podať odsúdený alebo prokurátor. Odvolaním nemožno napadnúť dôvody, pre ktoré bolo rozhodnutie vydané v inom členskom štáte. Odvolanie má odkladný účinok.

Podľa § 17 ods. 1 zákona o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii, ak nie je dôvod na odmietnutie uznania a výkonu rozhodnutia podľa § 16, súd rozhodne o uznaní takého rozhodnutia a súčasne rozhodne, že sa také rozhodnutie vykoná. Súd môže rozhodnúť o čiastočnom uznaní a výkone rozhodnutia len po predchádzajúcej dohode s justičným orgánom štátu pôvodu.

Podľa § 17 ods. 3 zákona o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii, ak sa rozhodnutím o trestnej sankcii uložila trestná sankcia v trvaní, ktoré nie je zlučiteľné s právnym poriadkom Slovenskej republiky, súd rozhodnutím podľa odseku 1 trvanie trestnej sankcie primerane upraví. Takto upravená dĺžka trvania trestnej sankcie nesmie byť kratšia ako najdlhšie trvanie ustanovené pre rovnaké trestné činy podľa právneho poriadku Slovenskej republiky.

Na základe prípisu zaslaného súdom prvého stupňa vyjadrila najprv Krajská prokuratúra v Bratislave súhlas s konaním o uznaní a výkone rozhodnutia za predpokladu, že takýto potup je vhodný a účelný, pokiaľ ide o úspešné zaistenie začlenenia odsúdeného do spoločnosti (č. 1. 104 s odkazom na č. 1. 38 súdneho spisu).

Pokiaľ ide o úvahy a závery Krajského súdu v Bratislave, týkajúce sa nezistenia dôvodov na odmietnutie rozhodnutia o uznaní a výkone (§ 16 zákona o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii) a splnenia všetkých zákonom predpokladaných podmienok na pozitívne rozhodnutie podľa § 17 ods. 1 zákona o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii, prezentované v odôvodnení napadnutého rozsudku, tieto považuje najvyšší súd za relevantné, opodstatnené a dostatočné.

Príslušný súd v prípade občana Slovenskej republiky odsúdeného na trestnú sankciu v niektorom z členských štátov Európskej únie, za predpokladu splnenia zákonných podmienok ustanovení § 16 a § 17 zákona o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii, nemôže konať inak, než také rozhodnutie uznať. V rámci uznávacieho konania odsudzujúce rozhodnutie iného členského štátu Európskej únie nie je možné preskúmať zo žiadnych iných hľadísk. V zmysle Rámcového rozhodnutia Rady 2008/909/SVV z 27. novembra 2008 o uplatňovaní zásady vzájomného uznávania na rozsudky v trestných veciach, ktorými sa ukladajú tresty odňatia slobody alebo opatrenia zahŕňajúce pozbavenie osobnej slobody, na účely ich výkonu v Európskej únii, je totiž jedným zo základných pilierov uznávacieho konania vzájomná dôvera v právne systémy ostatných členských štátov, pričom má uľahčiť uznávanie a výkon rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii. Zjednodušene povedané, ak súd nezistí niektorý z dôvodov odmietnutia špecifikovaný v § 16 ods. 1, ods. 2 zákona o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii, rozhodne o tom, že rozhodnutie sa uzná a vykoná; nepostupuje teda ako ďalšia odvolacia inštancia a konanie v štáte

pôvodu neskúma nad rámec priloženého osvedčenia a rozhodnutia, ktoré má byť predmetom uznávacieho konania.

Čo sa týka samotného odvolania odsúdeného Z. H., v prvom rade je potrebné uviesť, že dôvody odmietnutia rozhodnutia o uznaní a výkone sú taxatívne uvedené v § 16 zákona o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii. Žiadne také najvyšší súd ale nezistil a menovaný nič konkrétne v tomto smere nenamietal.

Odsúdený však poukázal na neprijateľné uloženie výšky trestu odňatia slobody pre prečin krádeže nad zákonnú sadzbu. Podľa právneho poriadku Slovenskej republiky je pre prečin krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. a), písm. b) Trestného zákona maximálna trestná sadzba vo výmere dva roky, keď odsúdený uvádzal „do troch rokov“.

Najvyšší súd dal v tomto odsúdení za pravdu a práve z tohto dôvodu, zohľadňujúc skôr citovaný § 17 ods. 3 veta prvá zákona o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa prikláňa k názoru súdu prvého stupňa, že spáchané skutky sú trestným činom aj podľa právneho poriadku Slovenskej republiky, konkrétne napĺňajú všetky obligatórne znaky prečinu krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. a), písm. b) Trestného zákona, v bode I. spolupáchateľstvom podľa § 20 Trestného zákona. O právnej kvalifikácii podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona vzhľadom na právnu záväznosť rozsudku rakúskeho súdu nebolo možné uvažovať.

Za tento trestný čin je možné aktuálne v Slovenskej republike uložiť trest odňatia slobody s maximálnou výmerou dvoch rokov.

Dĺžka trestnej sankcie, ktorá bola menovanému po úprave uznania skutkov uložená v Rakúskej republike, vo výmere štyroch rokov a siedmych mesiacov, je teda nezlučiteľná s právnym poriadkom Slovenskej republiky, pretože prekračuje maximálnu možnú výmeru trestu pre danú trestnú činnosť v Slovenskej republike.

Preto bolo potrebné postupom podľa § 17 ods. 3 zákona č. 549/2011 Z. z., o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii, upraviť trvanie uloženej trestnej sankcie tak, aby nebola kratšia ako najdlhšie trvanie ustanovené pre rovnaké trestné činy podľa právneho poriadku Slovenskej republiky.

Tu je potrebné zdôrazniť, že zák. č. 549/2011 Z. z. o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorým sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii, je lex specialis ku konaniu podľa Trestného poriadku. Explicitne to vyplýva z § 29 zákona č. 549/2011 Z. z., ktorý znie: „Ak tento zákon neustanovuje inak, na konanie podľa tohto zákona sa použije Trestný poriadok“.

Zákon č. 549/2011 Z. z. o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorým sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii, v ustanovení § 17 ods. 2 stanovuje nasledovné: „Ak sa rozhodnutím uložila trestná sankcia spojená s odňatím slobody, ktorá nie je zlučiteľná s právnym poriadkom Slovenskej republiky, súd rozhodnutím podľa odseku 1 nahradí trestnú sankciu takou trestnou sankciou, ktorú by mohol uložiť, ak by v konaní o spáchanom trestnom čine rozhodoval; pritom dbá o to, aby takto uložená trestná sankcia nezhoršila postavenie odsúdeného a v čo najväčšej miere zodpovedala pôvodne uloženej trestnej sankcii. Trestnú sankciu spojenú s odňatím slobody nemožno nahradiť peňažným trestom“.

Ustanovenie § 17 ods. 3 stanovuje nasledovné: „Ak sa rozhodnutím o trestnej sankcii uložila trestná sankcia v trvaní, ktoré nie je zlučiteľné s právnym poriadkom Slovenskej republiky, súd rozhodnutím podľa odseku 1 trvanie trestnej sankcie primerane upraví. Takto upravená dĺžka trvania trestnej sankcie nesmie byť kratšia ako najdlhšie trvanie ustanovené pre rovnaké trestné činy podľa právneho poriadku

Slovenskej republiky“.

Z vyššie uvedeného vyplýva, že zákon č. 549/2011 Z. z. o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorým sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii, síce berie do úvahy prípady, pri ktorých dochádza k uloženiu sankcie, ktorá nie je zlučiteľná s právnym poriadkom Slovenskej republiky, alebo jej trvanie (dĺžka) nie je zlučiteľné s právnym poriadkom Slovenskej republiky, avšak nezohľadňuje prípady, kedy dĺžka trvania a druh trestu odňatia slobody uloženého uznaným cudzím rozhodnutím sú zlučiteľné s právnym poriadkom Slovenskej republiky - inými slovami - zákon č. 549/2011 Z. z. rieši len situáciu, keď trest uložený v štáte pôvodu nie je zlučiteľný s právnym poriadkom Slovenskej republiky, ale nerieši situáciu, ak uložený trest v štáte pôvodu je zlučiteľný s právnym poriadkom Slovenskej republiky.

V takom prípade, keďže nemožno postupovať podľa zák. č. 549/2011 Z. z. (tento zákon to nerieši), je nevyhnutné s ohľadom na § 29 zák. č. 549/2011 Z. z. rozhodnúť podľa § 517 ods. 2 Trestného poriadku, ktorý znie: „Ak dĺžka trvania a druh trestu odňatia slobody uloženého uznaným cudzím rozhodnutím sú zlučiteľné s právnym poriadkom Slovenskej republiky, súd v rozhodnutí o uznaní súčasne rozhodne, že sa bude vo výkone trestu uloženého cudzím rozhodnutím pokračovať bez jeho premeny podľa odseku 1. Tento postup je vylúčený, ak súd uzná cudzie rozhodnutie len pre niektorý z viacerých trestných činov, ktorých sa cudzie rozhodnutie týka“.

Toto ustanovenie je osobitnou, zjednodušenou formou exequaturu. Súd rozhoduje, že sa bude pokračovať vo výkone trestu „uloženého cudzím rozhodnutím“ (teda v takej dĺžke a v takom druhu, ako ho uložil cudzí súd) a bez jeho premeny podľa odseku 1, teda bez premeny na trest, ktorý by uložil slovenský súd, keby sám konal v trestnej veci. To však neznamená, že pri postupe podľa § 517 ods. 2 nedochádza k „premene trestu“. Súd preberá cudziu sankciu do svojho vlastného uznávacieho rozsudku, a teda „premieňa trest“ uložený v cudzom rozhodnutí na „svoj“ trest tým, že ho prevezme do slovenského rozhodnutia. Pri danom postupe sa od súdu nevyžaduje, aby vykonal hĺbkovú analýzu cudzieho rozhodnutia. Ak usúdi, že dĺžka a druh trestu odňatia slobody sú zlučiteľné s právnym poriadkom Slovenskej republiky, teda zodpovedajú trestným sadzbám za konkrétny trestný čin a spôsobu výkonu trestu (napr. kategória ústavu pre výkon trestu) tak, ako ich predvída slovenský právny poriadok, sankciu udelenú cudzím justičným orgánom „prevezme“ do výroku svojho uznávacieho rozsudku a rozhodne, že sa vo výkone tohto trestu bude pokračovať bez jeho premeny na trest, ktorý by uložil podľa slovenského právneho poriadku, keby sám konal vo veci.

Na základe uvedeného je potrebné vyvodiť záver, že ak bol dotknutej osobe uložený uznaným cudzím rozhodnutím trest zlučiteľný s právnym poriadkom Slovenskej republiky (zákon č. 549/2011 Z. z. takúto situáciu nerieši), súd Slovenskej republiky je povinný (§ 29 zákona č. 549/2011 Z. z.) rozhodnúť o uznaní cudzozemského rozhodnutia tak, že sa vo výkone trestu bude pokračovať bez jeho premeny v zmysle § 517 ods. 2 Trestného poriadku. Pokiaľ súd nerozhodne podľa § 517 ods. 2 Trestného poriadku, nastáva situácia, že uznaným rozhodnutím by odsúdený mal vykonať celý trest v pôvodnej dĺžke na území Slovenskej republiky tak, ako mu bol uložený v štáte pôvodu, hoci by už časť takto uloženého trestu mal vykonať v štáte pôvodu (ide ale o principiálnu povinnosť uložiť trest správne a v súlade so všetkými ustanoveniami týkajúcimi sa výroku o treste).

Ustanovenie § 29 zákona č. 549/2011 Z. z. o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorým sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii (ďalej len zákon č. 549/2011 Z. z.), znie: „Ak tento zákon neustanovuje inak, na konanie podľa tohto zákona sa použije Trestný poriadok“.

Z povahy veci vyplýva, že ide najmä o tie ustanovenia Trestného poriadku, ktoré obsahovo vo všeobecnosti upravujú konanie o uznaní a výkone cudzieho rozhodnutia, a teda konanie podľa prvého dielu tretej hlavy piatej časti Trestného poriadku - uznanie a výkon cudzieho rozhodnutia - § 515 - 521 Trestného poriadku a samozrejme i ustanovenia o rozsudku (§ 163 a nasl. Trestného poriadku a pod.). Označené konanie je konaním *lex specialis* ku konaniu podľa šiestej hlavy tretej časti Trestného poriadku - odvolanie a konanie o ňom, ktoré ako podporné subsidiárne dopĺňa konanie špeciálne.

Podľa § 518 ods. 4 tretia veta Trestného poriadku. „Ak (poznámka - najvyšší súd) odvolanie nezamietne, zruší napadnuté rozhodnutie a po doplnení konania, ak je potrebné, sám rozhodne rozsudkom, či cudzie rozhodnutie uznáva, alebo neuznáva“.

Najvyšší súd je teda povinný (bez možnosti zrušenia a vrátenia veci krajskému súdu) rozhodnúť o podanom odvolaní s konečnou platnosťou, a preto musí vždy preskúmať napadnutý rozsudok ako celok a napraviť každý chybný výrok v rozsudku o uznaní a výkone cudzieho rozhodnutia. Preto najvyšší súd, rešpektujúc ustanovenie § 518 ods. 4 Trestného poriadku a postupujúc v súlade s ním, zrušil rozsudok Krajského súdu v Bratislave a vo veci sám rozhodol.

Najvyšší súd poznamenáva, že súd pri postupe podľa § 517 ods. 2 Trestného poriadku nevykonáva hĺbkovú analýzu cudzieho rozhodnutia a ani podmienok na uloženie primeraného druhu trestu a jeho výmery podľa ustanovení slovenského Trestného zákona. O postupe podľa § 517 ods. 1 Trestného poriadku, a teda o nahradení trestu iným trestom, ako bol odsúdenému uložený cudzozemským rozsudkom, súd môže uvažovať a následne rozhodnúť len vtedy, ak nie sú, resp. neboli splnené podmienky na postup podľa § 517 ods. 2 Trestného poriadku.

Neoddeliteľnou súčasťou tohto výroku je rozhodnutie o zaradení odsúdeného na výkon trestu odňatia slobody do určeného ústavu na výkon trestu. Pri tomto rozhodnutí, rešpektujúc ustanovenie § 17 ods. 4 zákona č. 549/2011 Z. z., nezohráva rozhodujúcu úlohu otázka podmieneného prepustenia, či preradenia na výkon trestu do miernejšieho ústavu na výkon trestu, pretože Slovenská republika nevyužila možnosť podľa § 17 ods. 4 rámcového rozhodnutia rady ustanoviť, že pri každom rozhodnutí o predčasnom, alebo podmienenom prepustení sa môže brať ohľad aj na tie ustanovenia vnútroštátneho práva uvedené štátom pôvodu, podľa ktorých má daná osoba nárok na predčasné a podmienené prepustenie v istom stanovenom čase. Z toho vyplýva, že pri rozhodovaní o výkone trestu nejde o otázku podmieneného prepustenia, ktorá sa eventuálne bude v ďalšom priebehu konania riešiť podľa Trestného zákona Slovenskej republiky. Podstatným je to, aby v zmysle § 17 ods. 4 zákona č. 549/2011 Z. z. nedošlo k uloženiu prísnejšej trestnej sadzby z hľadiska jej druhu alebo výmery.

Riadiac sa uvedeným rozhodol najvyšší súd tak, ako je vyjadrené vo výrokovej časti tohto rozsudku, keď zvolil taký procesný postup, že najprv zrušil rozsudok súdu prvého stupňa, aby potom na tom istom skutkovom a právnom podklade vyniesol ten istý záver o uznaní a výkone rozhodnutia rakúskeho justičného orgánu. Upravil len výšku uloženého trestu odňatia slobody, ktorá mala byť z vyššie spomenutých dôvodov nižšia.

Zároveň, rovnako ako krajský súd, zaradil Z. H. podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona na výkon trestu odňatia slobody do ústavu s minimálnym stupňom strázenia (najvyšší súd je viazaný zásadou zákazu reformatio in peius podľa § 17 ods. 4 zákona o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii), keďže stupeň strázenia v rozsudku rakúskeho súdu uvádzaný nebol a zaradením do stredného stupňa by došlo k zhoršeniu jeho postavenia.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku sťažnosť nie je prípustná.